

Чарлс Симић

О СЕБИ

ТАКО

Завршио се дуги дан у ком се тако много
И тако мало догодило.
Велике наде су биле распршене,
Потом се равнодушно обновише.

Огледала постадоше оживљена и празна,
По налогу хировите среће.
Покретале су се руке црквеног сата,
Час благо, час жестоко.

Пала је ноћ. Мозак и његове тајне
Пробудише се. Црвена неонска реклама
ПРОДАЈЕМО ВАТРОМЕТ појавила се на крову
Мрачне старе зграде преко пута.

Готово безлисна биљка у саксији
Коју нико не залива нити о њој брине,
Баца на зид спаваће собе сенку
Која ми личи на радост.

О СЕБИ

Ја сам некрунисани краљ бесаничара
Који своје духове још гони мачем,

Зналац плафона и затворених врата,
Што се клади да два плус два нису увек четири.

Весела стара душа која свира хармонику
У ноћној смени у мртвачници;
Мува утекла из главе лудака
Крај које се одмара на зиду.

Потомак сам сеоских свештеника и ковача:
Завидљиви сам помоћник на сцени двојице
Чувених и невидљивих мајстора илузије,
Једног званог Бог, другог Ђаво, под претпоставком, наравно,
Да сам ја онај који јесам.

БАШТА БАМБУСА*

Лоша срећо, једина моја, седи и слушај ме:
Била си одсутна месецима у време
Припрема за неку нову невољу,
А потом си ме тргнула усред ноћне таме,

Бришући знојаво лице, тражећи
Чашу воде, мумлајући нешто
О томе како је врећа с мешавином беде и смеха
Све што могу да очекујем од живота,
Док слушам, нимало мудрији од оног слепца

Што држи колачић судбине у кинеском ресторану
И чека келнера да стигне
И прочита му га, али не долази нико,
Јер је касно и *Башта бамбуса* је затворена.

ВЕОМА РАНО ИЗЈУТРА

Боли ме када видим старицу што се гризе над
Неколико новчића пред бакалницом –
Како је брзо заборављам кад ме сопствена тешка жалост
Поново нађе – пријатељ пред вратима смрти
И сећање на ноћ што је проведосмо заједно.

---

* *Bamboo Garden* – чест назив кинеских ресторана у градовима САД.

Имао сам после тога срце препуно љубави,
Могао сам да трчим улицом наг,
Сигуран да би свако кога сретнем разумео
Моје лудило и потребу да кажем
Како је живот истодобно суров и леп;

Али нисам – упркос моћној очигледности:
Врана надвијена над мртвом веверицом на путу,
Јорговани цветају у неком дворишту,
И пас ослобођен ланца
Који копа по комшијском смеђу.

ЧАРЛС СИМИЋ (Београд, 1938), амерички песник и есејиста српског порекла.
Један је од најзначајнијих светских песника данашњице.

Најзначајније књиге песама: *Рашичињавајући шишину* (1971), *Поврашак месџу осветљеном чашом млека* (1974), *Харонова космологија* (1977), *Класичне игре из балске дворане* (1980), *Оштрине* (1982), *Бескрајна пџуџа* (1986), *Свети се не завршава* (1990), *Хойел Несаница* (1992), *Венчање у џаклу* (1994), *Шејиња са црном мачком* (1996), *Jackstraws* (1999), *Ноћни излеши* (2001), *Моја нема џрајиња* (2005), *Та сийница* (2008), *Мајсџор џерушавања* (2010).

Најважније књиге есеја: *Незајослени видовњак* (1999), *Меџафизичар у мраку* (2003), *Алхемија сийничарнице* (2006).

Чарлс Симић је за свој књижевни рад добио низ угледних награда и признања: Награду Макартурове фондације, Пулицерову награду, Награду Едгар Алан По, Награду Америчке академије, Међународну Грифинову награду за поезију, Награду Волас Стивенс ...

На енглески језик превео је књиге песама Васка Попе, Ивана В. Лалића, Љубомира Симовића, Новице Тадића, Радмиле Лазић, као и три антологије модерне српске поезије.

Стални је критичар *New York Review of books*.

Предавао је књижевност на Универзитету Њу Хемпшир.

Живи у Стафорду, Њу Хемпшир.

Са енглеског превео МИЛАН ЂОРЂЕВИЋ